

dividida i ens recorda l'admonició bíblica : " tot regne dividit serà destruït". Tant és així que cal dir, amb tota la seva cruesa, que la terrible divisió dels republicans, socialistes, comunistes i anarcosindicalistes, entre les famílies polítiques més importants de l'oposició democràtica és la que ha fet impossible, fins avui, tot reconeixement de la seva personalitat i de la seva credibilitat, tant a l'interior com a les instàncies internacionals.

Pero avui assenyallem a l'horitzó l'aparició d'una nova figura política. Avui la divisió està canviant de camp ! Ara, els sotmesos a una ràpida desintegració són els grups i famílies polítiques que tradicionalment eren la base sustentadora del règim franquista. Primer els carlistes i després els "vells" falangistes i ara els "nous" oopusdeistes estan cada dia més separats, més desintegrats, més dividits ! El mateix Comte de Barcelona, en recent viatge per Europa, ha plantejat un greu interrogant sobre la legitimitat successòria del seu fill, hereu designat pel General Franco per continuar-lo amb la fórmula de "monarquia instaurada".

Es ben clar que a l'horitzó polític del nostre País comença a perfilar-se lleugera, incerta, vacil·lant encara com una estrella de mar, una nova convergència de totes les famílies polítiques relligades per un comú denominador democràtic en el sentit més obert, més noble, més autèntic. I que ja es dibuixa un "Acord d'Unitat Democràtica" que permetrà que aquesta oposició civil i civilitzada tingui aviat una operativitat, una influència i una representativitat nacional i internacional i una influència positiva sobre l'evolució política de tota la comunitat de pobles hispànics.

- - - - -

L ' A L T E R N A T I V A D E M O C R A T I C A I E L " C E N T R I S M E "

La ràpida deterioració de la coherència i de l'esperit d'equip de l'actual govern és una prova inequívoca de la descomposició del règim accelerada pel declivi físic d'En Franco i per les baralles entre les diferents "camarilles" governants al voltant de la "successió".

Les contradiccions existents entre els ministres expliquen que l'assassinat "legal" d'En Puig i Antich i la recuada de la repressió coincideixin amb una lleugera, però indubtable, "obertura" a la premsa, a la ràdio i àdhuc a la televisió ; que mesures tan radicalment "ultraes" com el confinament al seu domicili de Monsenyor Añoveros - seguida de l'amenaça d'expulsar-lo del país - acabïn amb una completa capitulació del Govern, o les fabuloses concessions arrencades pels armadors i pescadors tot seguit de dictar el Govern una puja no menys fabulosa del preu del combustible.

A la base de les contradiccions existents en el Govern i del procés de descomposició del règim hi ha les necessitats del desenvolupament del país - frenat per la pervivència de la dictadura i la lluita de les masses. Pero hi juga també un paper impulsor d'ambdós fenòmens l'existència del "centrisme" sorgit entre forces que fins ací actuen dins dels marcs del règim. Un dels corrents "centristes" procura una obertura de les institucions, però un altre intenta d'establir contactes amb les forces d'oposició i obtenir llur suport per a una "sortida" que consolidi "l'equilibri social" encara que això comporti prescindir de les forces feixistes de poder i establir les llibertats polítiques.